

[Lone Dybkjær]

Jeg skal derimod kommentere ændringsforslag nr. 2 om at ændre 39 uger til 78 uger, også fordi vi har været initiativtagere til dette ændringsforslag. Vi har haft forskellige overvejelser omkring en ændring. Vi har haft spørgsmålet om genansættelse inde i overvejelserne, og vi har også været inde på, om man i stedet for en maksimumsbetragtning for godtgørelsen kunne anvende en minimumsbetragtning, men vi er blevet mødt med så alvorlige argumenter mod de to forslag, at vi har fundet det rigtigt at forlade dem. Genansættelse ville skabe en række problemer og reelt nok ende med at være en dårligere beskyttelse for den enkelte end det forslag, der ligger her. Minimum er man fra justitsministeriets side ikke særlig begejstret for – for nu at bruge nogle jævne vendinger i stedet for nogle juridiske.

Så er der spørgsmålet – og det er også et svar til hr. Waldorff – om at ændre de 39 uger til 78, som er en meget høj godtgørelse. Det er såmænd ikke udtryk for, at man vil beskytte arbejdsgivere; det er faktisk et udtryk for, at man vil beskytte den enkelte, som netop ikke har noget organisationstilørsforhold. Det er deri, hele problemet ligger. Når der er tale om godtgørelser i andre sammenhænge, barselorlov, ligestilling og den slags ting, er det ofte enkeltpersoner, der er beskyttet af organisationer. Her står vi over for en person, der ikke er beskyttet af en organisation, og derfor har vi ment, det var rimeligt, at man havde en højere godtgørelse på dette felt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Kristeligt folkeparti har stillet et ændringsforslag uden for betænkningen, hvormed vi søger at ligestille arbejdsgiver og lønmodtager på den måde, at ligesom arbejderen efter forslaget ikke i bestemte situationer kan påtvinges et medlemskab, kan heller ikke arbejdsgiveren i fremtiden tvinges til kun at beskæftige en bestemt forenings medlemmer.

Det, vi har foreslået, er ikke et forbud mod frivillige aftaler. Vel er vi da vidende om, at det undertiden kan være vanskeligt at trække grænsen mellem indirekte tvang og frivillighed på dette område, den vil altid være flydende, men vi har ønsket at præcisere, at det, vi ønskede, var, at man ikke skulle tvinges ind i aftaler, men have mulighed for

frivilligt at indgå en aftale, og det forbavser mig såre, at hr. Bernhard Baunsgaards parti, som idelig snakker om frihed og frisind, ikke vil være med til at stemme for et forslag, som giver mulighed for, at man frivilligt kan aftale og ikke skal tvinges ind i et fællesskab, som man ikke ønsker at være medlem af.

Vi havde håbet, at et flertal i dette ting nu ville erkende, at frihed efter grundlovens bestemmelser også på dette område var en menneskeret, og kristeligt folkeparti må gentage: vi har intet imod lønmodtagergrupper, vi har intet imod, at lønmodtagergrupper slutter sig sammen i fælles foreninger, også op til 100 pct. Det, vi har noget imod, er, at man tvinger det enkelte menneske ind i et fællesskab, som det ikke ønsker at komme ind i, og at hvis mennesket ikke ønsker at indgå i dette fællesskab, skal det forhindres i at få et arbejde inden for det område, som det har uddannet sig til. Vi har intet imod fagforeninger. Vi har intet imod foreninger. Vi har intet imod fællesskab. Vi har kun noget imod, at nogen tvinges ind i et fællesskab, fordi vi mener, det er ødelæggende for selvstændigheden, det er nedbrydende for respekten for det enkelte menneske, og i længden vil det skabe uro på arbejdsmarkedet. Det vil skabe en frustration såvel hos den enkelte som i det fællesskab, som visse er så glade for i øjeblikket.

Vi kan kun sige, at det er kedeligt, at vi nok en gang må notere, at vi øjensynlig skal have flere domme ved menneskerettighedsdomstolen, før man herinde vil erkende dette. Efter det, der er sagt nu, må vi altså notere nok en gang, at der ikke var flertal for at følge friheden, for at følge, hvad der er nedfældet i menneskerettighederne, og for at følge, hvad der er nedfældet i vor grundlov. Men vi må selvfølgelig sige, at der i lovforslaget er en lille forbedring i forhold til det nuværende, og derfor vil vi selvfølgelig overveje vores stilling til lovforslaget. Det er da klart, at hvis vi får vedtaget de ændringsforslag, som er stillet fra anden side i betænkningen, er det en positiv udvikling, og så må vi overveje, om vi vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):